

Johannes Rothkranz

***ANO* Evropě
znamená
NE Maastrichtu!**

PRO FIDE CATHOLICA

Z německého originálu Johannes Rothkranz, *JA zu Europa heißt NEIN zu Maastricht!*, Verlag Anton A. Schmid, Durach 1994
přeložil © Jaroslav Voříšek 1998

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Johannes Rothkranz

***ANO* Evropě
znamená
NE Maastrichtu!**

PRO FIDE CATHOLICA

Průvodní slovo vydavatele

Je a zůstane hotovou historickou skutečností, že Sanhedrin (Nejvyšší rada) odsoudil Bohočlověka Ježíše Krista k smrti a nechal Ho prostřednictvím gójů (Římanů) ukřižovat.

Stejně tak je *nezpochybnitelnou historickou skutečností*, že dnešní „Sanhedrin“ chce pomocí současných politických gójů zničit a odstranit v Evropě i to, co v ní ještě zbylo z křesťanské podstaty, tj. z víry v Ježíše Krista.

A on chce dokázat ještě víc! Již v roce 1945 dobře informovaný americký Žid Henry H. Klein ve své senzační stati „The Sanhedrin produced World Destruction“ tvrdil, že Sanhedrin pracuje na rozkladu celého světa. Protože však cíle nemůže dosáhnout naráz, nýbrž jen postupně a po malých, pokud možno nepozorovatelných etapách, musí nejprve zdolat nejobtížnější překážku. To tedy znamená, že *prioritou je zničení Evropy*.

Ve velkolepé dvoudílné knize „Maastrichtská dohoda – konečné řešení pro Evropu“ její autor Johannes Rothkranz na základě nevývratných argumentů prokázal, že ďábelský zmetek „dohody“ z Maastrichtu přesně sleduje *bezbožné cíle* protikřesťanského „nepřítele lidstva“. Svým posledním „velkým úderem“ chce zničit svobodné evropské národní státy, a především křesťanství, na němž jsou založeny, aby pak podle zednářského hesla „Ordo ab Chao“ („Řád z chaosu“) mohl na jejich troskách vybudovat „Nový světový řád“ Weishauptových synů „Nového věku“ (New Age). Johannes Rothkranz nás o tom již dříve podrobně a skutečně přesvědčivě informoval ve své monumentální trilogii „Nadcházející diktatura humanity“.

V tomto novém drobném spisku předkládá autor čtenáři ještě další pozoruhodný doplněk a současně i jakési shrnutí svých výše citovaných prací. Přednesením dodaných argumentů zde v pěti tezích znovu vyjadřuje přesvědčení, že Maastrichtská dohoda znamená konec svobodné a křesťanské Evropy, a proto musí být co *nejrozhodněji* odmítnuta.

Zda Evropané, kterým bylo již dávno „rozhodnuto“ o historicky nebývalé zkáze vlastního obyvatelstva, ještě svému osudu vůbec ujdou, to je ovšem otázka.

Bez radikálního obratu ke Kristovi je však kolektivní otroctví v „sjednocené Evropě“ a v nadcházejícím „One World“ zcela a naprosto *nevyhnutelné*.

Může mít rozumný člověk něco proti politicky sjednocené Evropě? To je otázka, která se nedá paušálně zodpovědět pouhým Ano nebo Ne, protože souhlas či odmítnutí „evropské integrace“ závisí zcela na konkrétních okolnostech, za nichž se má Evropa stát jednotným státním celkem.

Proti takovému druhu politické jednoty Evropy, nebo třeba dalších částí evropského kontinentu, jaký se kdysi více či méně organicky vytvořil v podobě antické římské říše, později pak říše karolinské nebo habsburské, může rozumný člověk asi sotva něco zásadního namítat.

Zcela jinak ovšem tomu je v případě „Panevropy“, po II. světové válce spěšně vydupané ze země, jejíž synteticky zavedená „politická jednotka“ měla být r. 1992 v Maastrichtu „zabetonována“ na věčné časy. ... ***Proti tomuto projektu už musí být i z rozumových důvodů vzneseny nejostřejší námítky zásadní povahy.***

O pěti nejdůležitějších z nich si ve stručné formě povíme. K podrobnějšímu poznání zde naznačené problematiky musím ovšem čtenáře odkázat na svoji obsáhlou dvoudílnou studii „Maastrichtská dohoda – konečné řešení pro Evropu“, v níž čtenář najde množství detailních a pečlivě doložených oficiálních i neoficiálních informací, např.

- o již dávno uskutečněném tichém „uchvácení moci“ internacionálními (velko-)bankami v Evropě i ve světě pod sice skrývaným, ale nepochybným vedením domu Rothschildů
- o veřejnosti prakticky neznámém, ale intenzivním zednářském propojení a řízení předních evropských „sjednocovacích“ politiků
- o stejně rafinované, jako pevné a přísné režii skryté finanční moci zdánlivě tak „demokraticky legitimního“ evropského sloučení z Maastrichtu
- o neodvolatelném odstranění hotových peněz ve prospěch „elektronické měny“, před jejímž zavedením již Evropa bezprostředně stojí
- a s ní úzce související a již dávno připravované elektronické kontrole a špiclování všech obyvatel maastrichtské Evropy
- atd., atd...

zkrátka jde o tak říkajíc **povinnou četbu** pro všechny novoapečené „občany Evropské unie“!

V tomto spisku si předneseme alespoň pět stručných tezí, v nichž se dozvíme, že...

1. Plodné politické sjednocení Evropy by muselo bezpodmínečně vyjít od samotných Evropanů. V případě maastrichtských, oficiálně jen předběžných ujednání o „evropském integračním procesu“, je tomu však pouze čistě formálně.

Na papíru (který jak známo snese všechno) Maastrichtské smlouvy se „dohodli“ šéfové států a vlád dvanácti států dřívějšího „Evropského společenství“ o „založení Evropské unie“ (preambule). A protože byli všichni – přímo nebo nepřímo – svými národy demokraticky zvoleni, „rozhodli“ tedy o uzavření této Evropské unie domněle nejen oni osobně, nýbrž a především jimi politicky reprezentované národy.

Je přitom pozoruhodné, že v předvečer Maastrichtu průzkumy veřejného mínění téměř ve všech zemích ES jednoznačně ukázaly převažující nezájem evropského voličstva o plánované politické sjednocení, často dokonce i spojený s výslovným

odmítáním. Přestože ke zvláštní přednosti moderní demokracie (západo)evropského stříhu údajně patří skutečnost, že je realizována aktuální politická vůle většiny obyvatelstva, nyní se nám poněkud překvapivě v komentářích jinak vždy krásně demokraticky uvědomělých masmédií říká, že pokud jde o uskutečňování integračního procesu, nesmí být v žádném případě zaměňována s demokracií...

Ve věci „Evropské unie“ tedy podle zcela jednomyslného pojetí nejvyšších politiků – všech stran!! – i masmédií neměla většina obyvatelstva žádnou vlastní politickou vůli! Však také rozhodnutí pro centralistický evropský jednotný stát à la Maastricht již padlo dávno před tím ve zcela jiných, elitářských kruzích, což přesně odpovídá vyzkoušeným postupům „moderní“ masové demokracie. U francouzského vysokostupňového zednáře a předního myslitele zednářstva minulého století René Guénona by fráze, jakou je článek č. 20 německé vzorně demokratické ústavy „všechna státní moc pochází z lidu“, vyvolala v každém případě jenom posměšný úšklebek. „Je až příliš jasné,“ napsal, „že lidu nemůže být svěřena moc, kterou vůbec nemá; skutečná moc může přijít pouze shora...“¹ – A ještě drastičtěji se vyjádřil již v květnu 1789 ke svému soudruhovi Marmontelovi zednář Chamfort, jeden z intelektuálních režisérů v pozadí revoluce, pořád ještě omylem nazývané „francouzská“: „Může vůbec národ vědět co chce? Nechá si líbit všechno a lze mu namluvit i to, co si vůbec nikdy nemyslel... Národ je pouze ohromným stádem ovcí, myslících jen na žrádlo, a s pomocí dobrých psů jej může ovčák vést, kam se mu zachce.“²

Ve Francii, Irsku a Dánsku byli ovčáčtí psi tak schopní, že se jim nakonec přece jen podařilo demokraticky se vzpouzející stádo ovcí zahnat na panevropské suchopáry. Ovcím, myslícím údajně jen na žrádlo, byly malovány na zeď „neblahé hospodářské důsledky“ odmítnutí Maastrichtu tak děsivými barvami, že se požadovaná většina stáda dala v panické hrůze skutečně na útěk a hledala záchranu v panevropské ohradě.

Voliči jako stádo ovcí, tímto stádem demokraticky zvolení politikové hrají roli ovčáckých psů – ale kdo jsou potom ti pastýři? Kdo to zde posílá poslušné a znamenitě vycvičené psy, kdo že to chce ve vší tajnosti dostat své „ovečky pod střechu“?

Odpovědět na tyto otázky nám možná pomůže jedna nepatrná a ne již tak docela nová knížka, mezitím prakticky úplně zapomenutá. Musíme se vrátit o celou jednu lidskou generaci, až do válečného roku 1944, kdy se na americkém knižním trhu ve Washingtonu objevil čerstvě vtištěný sborník s dosti (v překladu) pozoruhodným titulem: „Regionalismus a organizování světa. Poválečné aspekty globálních vztahů Evropy. Symposium institutu pro organizování světa.“

¹ Cit. podle: Jean-Claude Lozac’hmeur / Bernaz de Karer, *De la Révolution. Essai sur la Politique Maçonnique*, Vailly-sur-Sauldre 1992, str. 104; Podle Dominique Setzepfandt („Sous la bannière“ [F-18260 Villegenon] č. 48, červenec/srpen 1993, str. 9, pozn. 15) byl Guénon zednářem 33. stupně!

² Lozac’hmeur / De Karer, cit. místo 26.

Dílo, vydané jistým M. B. Schnapperem,³ obsahuje příspěvky deseti autorů, kteří v roce 1944 ani společně, ani jednotlivě **nebyli** předsedy vlád nebo hlavami některé z evropských zemí, nýbrž se zhruba napůl rekrutovali z občanů USA, a z evropských emigrantů převážně židovského vyznání. Neměli tedy žádné demokratické pověření jakéhokoli evropského státu, ani v nich nikdy nezastávali žádná vládní místa. Přesto však jeden z nich – a viditelně za souhlasu ostatních – s překvapující „skromností“ formuloval výroky, jako například tento:

„Chceme-li odstranit národní armády a spojit Evropu hospodářsky a sociálně v jeden celek, je zřejmé, že k tomu potřebujeme nějakou vhodnou evropskou autoritu.“⁴

Již tato samotná věta, otevřeně vyslovená s více než překvapující samozřejmostí na sympoziu vynikajících politologů, sociologů a ekonomů ve Washingtonu uprostřed II. světové války, postačí zcela jako důkaz toho, že o „Evropské unii“ **nebylo rozhodnuto** teprve roku 1992 v Maastrichtu, a **už vůbec ne** hlavami států a vlád dvanácti údajně „suverénních“ evropských zemí (o svéprávných voličích těchto států už raději ani nemluvě).

Nezaujatému současníkovi může připadat jako pouhá náhoda, že nejen sám vydavatel této pochybné knihy, Schnapper, ale nejméně i tři z jejích autorů jsou příslušníky židovského národa, totiž pánové Arnold Brecht, Adolf B. Drucker a Oscar Jászi. A měl by se ovšem zarazit nejpozději ve chvíli, kdy by se mu dostala do ruky ještě starší knížka, vydaná roku 1925, v níž se čte:

„Boj mezi kapitalismem a komunismem je bratrovražednou válkou šlechty ducha... Generální štáby obou stran se rekrutují z duchovní vůdcovské rasy Evropy, ze Židovstva... Hlavním nositelem duchovní aristokracie, kapitalismu, žurnalistiky i literátství jsou Židé. Převaha jejich ducha je predestinuje k úloze stát se hlavním faktorem budoucí šlechty... Vzešlo to z pronásledování tohoto malého společenství, jež bylo zoceleno hrdinským mučednictvím a vytříbeno a zbaveno všech slabošských a slaboduchých elementů. Místo aby jej Evropa zničila, proti své vůli židovské společenství tímto umělým výběrovým procesem zušlechtila a vytvořila z něho vůdčí generaci budoucnosti. Tak darovala laskavá prozřetelnost Evropě prostřednictvím židovské emancipace novou šlechtickou rasu v okamžiku, kdy se stará feudální šlechta rozpadla.“

Autorem knihy „Praktický idealismus“, z níž jsou tyto neslýchané věty, je jako z udělání muž, který právě dva roky před tím (1923) založil organizaci „Paneuropa-Union“, jež dodnes existuje a v současnosti se zasazuje o geografické rozšíření mastrichtské Evropy. Tím mužem je rakouský hrabě Nikolaus Richard Coudenhove-Kalergi.⁵ Přinejmenším dva nepochybní vysokostupňoví zednáři zcela nezávisle na sobě dosvědčili, že hrabě Coudenhove-Kalergi byl rovněž zednářem vysokého stup-

³ M. B. Schnapper (vyd.), *Regionalism and World Organization. Postwar Aspects of Europe's Global Relationships. A Symposium of the Institute on World Organization*, Washington D.C. 1944 (dále jen Schnapper).

⁴ Jan Hostie in: *Schnapper*, cit. místo 81.

⁵ Richard Coudenhove-Kalergi, *Praktischer Idealismus*, 1925, str. 32 ad., 49 ad., cit. podle: „Politische Hintergrundinformationen“ 10 (1991), str. 227.

ně: 1) bývalý rakouský lóžový bratr 33. stupně Konrad Lerich (alias Reichl) v roce 1937, 2) k vysokým stupňům v lóži rychle postupující odpadlý maďarský jezuita Töhötöm Nagy roku 1969!⁶

O **těsné a nerozlučné spojitosti Židovstva a zednářstva** existuje celá vědecká knihovna. Spokojíme se s konstatováním proslulého amerického zednáře 33. stupně (od roku 1844) a vůdčího stoupence ritualismu 19. století, dr. Alberta Gallatina Mackeye (zemřel roku 1881), v jeho základním díle „Encyclopedia of Freemasonry“:⁷ Židovský chrám a zednářská lóže „jsou tak opravdově spojeny, že jakýkoli pokus o jejich vzájemné oddělení by zpochybnil další trvání zednářstva. Každá lóže tedy je a musí být symbolem židovského chrámu“.

Vraťme se ještě k urozenému vysokostupňovému zednáři Coudenhove-Kalergimu: Byl dokonce i zcela „přiměřeně“ ženat s příslušnicí – podle vlastních slov – nové evropské **duchovní šlechty**, totiž se židovskou herečkou Idou Rolandovou. ... Tento muž by si tedy jako úplně poslední zasluhoval nehezký atribut „antisemity“, a proto také by ani mne osobně neměl nikdo označovat za „antisemitu“, když zde **spolu s ním**, se zakladatelem a dlouholetým vůdcem „Paneuropa-Union“, považují Židovstvo za „duchovní šlechtickou rasu Evropy“ a za „vůdčí generaci budoucnosti“, jedním slovem za **budoucí kasty vládců Evropy**, – a když v Maastrichtu zpečetěnou a právě jeho „Paneuropa-Union“ tak radostně přivítanou „Evropskou unií“ označují za **Evropu synů Abrahámových**.

Politicky sjednocená Evropa synů Abrahámových, vytvářená s účinnou pomocí jim patřících tajných zednářských společností, však rozhodně nebude tou sjednocenou Evropou, jakou by si její většinou pořád ještě křesťanské národy přály, která by vyšla z jejich vlastního popudu a již by uskutečnily ve vlastním křesťanském duchu. Jde zde o bytostně jim vzdálenou a z vnějšku vnucenou konstrukci, která bude podle představ zakladatelů „Panevropské Unie“ (viz výše!) nakonec znamenat etablování nadvlády nepatrné, přísně mojžíšské a Evropě cizí menšiny nad stonásobně početnější a od pradávna zde usedlou většinou.

Takovou nadvládu, a proto také celou „Evropskou unií“, tedy musíme z křesťanského a evropského pohledu co nejrozhodněji odmítnout.

*

Opravdu evropská unie by musela být spolkem Evropanů, tj. sdružením starousedlých evropských národů s vlastní křesťanskou kulturou. Místo toho však je Maastrichtská smlouva zhoubným konceptem tzv. „multikultury“, jejímž hlavním cílem je vykořenění svébytných národních kmenů Evropy.

⁶ Viz Konrad Lerich, *Der Tempel der Freimaurer...*, 2. vyd. Bern 1937 (reprint Brémy 1988), str. 33; Töhötöm Nagy, *Jesuiten und Freimaurer*, Vídeň 1969, str. 467 ad.

⁷ Vyd. z r. 1906, str. 798; cit. podle: Arthur Preuss, *A Study in American Freemasonry*, St. Louis 1908, na pokračování přetiskováno in: „Sacerdotium“ (Madison Heights, Michigan/USA), zde: č. IX (4. čtvrtletí 1993), str. 95.

Je lhostejné, pod jakou **záminkou** je po léta a desetiletí do západní Evropy, tedy do srdce EU, zcela cílevědomě dopravováno co možná nejvíce lidí ze všech možných končin světa, co nejvíce exotických kultur a co možná nejvíce protikřesťanských náboženských vyznání. Tak např. v Anglii jsou to (bývalí) studenti, „gastarbajtrů“ a utečenci ze všech možných zemí Commonwealthu, v Holandsku podobní lidé z bývalých zámořských kolonií, ve Francii ze stejných oblastí (převážně afrických), v Německu, Rakousku, Švýcarsku a ve skandinávských státech bez bývalých kolonií jsou to místo nich vedle „gastarbajtrů“ a tzv. „utečenců“ a „azylantů“ také (v případě Spolkové republiky) nejnověji prostě „přistěhovalci“.

Fakta jsou tedy všeobecně známa, zato však jejich příčiny **téměř vůbec ne!** Pozdější dlouholetý a mimořádně vlivný prezident Židovského světového kongresu Nahum Goldmann již v roce 1915 jako teprve jedenadvacetiletý vydal pozoruhodně upřímný programový spis s názvem „Duch militarismu“. Prorokoval v něm, že ve dvacátém století bude „svět“ ovládnán „militaristickým duchem“.⁸ Nesejde už na tom, že by tehdy Goldmannem skvěle analyzovaný „militaristický“ duch měl být přesněji nazýván „komunistickým“, resp. „mosaicickým“ či (univerzálně) „sionistickým“, protože zcela nezaměnitelně vykazuje všechny známky toho posledního. Důležitá je pouze skutečnost, že si zde Goldmann nárokuje objev „obou vůdčích myšlenek militarismu“, z nichž jedna „se jmenuje **uniformizace**, druhá **podřízenost**“.

„Obraťme nejprve pozornost“ – s Goldmannem! – „k principu uniformizace. Neříká tak těžké rozpoznat, že je jednou z výrazových forem velké **demokratické ideje**. Uniformou a uniformizací budou předně jednou pro vždy odstraněny rozdíly mezi lidmi, které vytváří život; v uniformě není nikdo šlechtic nebo měšťan, milionář nebo žebrák, umělec nebo šosák, pravověrný nebo ateista, ale všichni jsou totéž: Vojačí, články armády.“⁹ – Další významný, „životem vytvořený“ rozdíl mezi lidmi, jejich rasou a národní i kulturní příslušností tehdy nechal Goldmann ovšem stranou, protože proklamování takové nivelizace by ještě nebylo vhodné.

Uděláním tohoto dalšího kroku byl místo něho pověřen vysokostupňový zednář a zakladatel organizace „Paneuropa-Union“ Coudenhove-Kalergi, který potom také o deset let později ve své knize „Praktický idealismus“ roku 1925 už příslovečně sídlo v pytlí neutajil:

„Člověk vzdálené budoucnosti bude míšencem. Dnešní rasy a kasty padnou za obět' postupnému překonávání předsudků, prostoru a času. Eurasijsko-negroidní rasa budoucnosti, vnějším vzhledem podobná staroegyptské, nahradí dnešní rozmanitosti národů a rozmanitosti osobností. ... Ve velkoměstech se setkávají národy, rasy a stavy. Městský člověk je obvykle míšencem těch nejrozličnějších sociálních a národnostních prvků. Ukládají se v něm protichůdné charakterové vlastnosti, předsudky, zábrany, volní předpoklady i světový názor jeho rodičů a prarodičů, nebo se přinejmenším navzájem kombinují a oslabují. Následkem toho pak takový míšenc v sobě spojuje – a tím i umocňuje –

⁸ Nahum Goldmann, *Der Geist des Militarismus (Der Deutsche Krieg. Politische Flugschriften. Herausgegeben von Ernst Jäckh. Zweiundfünfzigstes Heft)*, Stuttgart-Berlin 1915 (reprint Brémy 1985), str. 30 (dále jen *Goldmann*).

⁹ Tamtéž, str. 9.

bezcharakternost, nedostatek zábran, slabost vůle, vrtkavost, neuctivost, věrolomnost, duchovní čilost, nezávislost na předsudcích a šíři duševního horizontu.“¹⁰

Abychom pochopili, jak mimořádně cenné jsou právě vypočítané charakterové vlastnosti etnicky „uniformovaných“ míšenců Goldmannova „militarismu“, stačí si připomenout pouze jeho druhý princip, tj. „podřízenost“. – „Demokratický princip uniformity,“ říká Goldmann, „nachází svou podporu a oprávnění v aristokratickém principu subordinace: V poslušnosti a plnění povinnosti podřízenosti jsou si všichni vojáci rovni.“¹¹ – Tím se tedy všichni Evropané sice nepozorovaně, ale o to snadněji a dobrovolně podřídí samozvané **aristokracii, nové evropské „urozené rase z Boží milosti“**, zkratka Židovstvu. Mají být tvory **bez vůle, bez zásad, opravdoví kosmopolité**, tedy všechno ve všem, slovem **poddajní a tvární** rasoví i kulturní míšenci!

A skutečně není už dnes těžké zpozorovat, že zatím co se čelní představitelé Židovstva na jedné straně sami prezentují jako nejhlasitější bojovníci proti „rasismu“ a zastánci „multikulturní společnosti“, na druhé straně oni sami, resp. jejich další soukmenovci obhajují genetickou čistotu vlastní „urozené rasy z Boží milosti“! Důkazy?

Již roku 1944 pokládal jeden ze samozvaných „organizátorů světa“ ve Washingtonu, Imre Ferenczi, za „nezbytné, aby Židovstvo všude ve světě ukazovalo více porozumění a pracovalo energičtěji ve prospěch obecného odstranění národnostní diskriminace a rasové segregace v existujícím přistěhovaleckém zákonodárství a politice mnoha zemí, zvláště USA,“¹² tedy „nezbytnost“, která nám právě citované okamžitě ozřejmí, protože v Evropě neexistuje žádný významnější projekt multikultury, resp. rasového mísení, na němž by se Židé velmi výrazně nepodíleli!

Sion zde především aktivizuje své početné frontové organizace. Jistý pan Johannes Neumann z „Humanistické unie“, a tedy organizace s přímo vzorově lóžovou ideologií, mluvil roku 1990 s až obdivuhodnou samozřejmostí o „evropské multikulturní společnosti... jakou my očekáváme od Evropy budoucnosti“!¹³ – Tak například ve Francii existují hned tři různé „inkviziční instance“, jak je výstižně nazývá znalec této problematiky, Švýcar Beat Christoph Bäschlin, které „jestřábím zrakem hlídají chování ‚francouzských Francouzů‘“ – 1) komunisticky orientované MRAP (Hnutí proti rasismu, antisemitismu a za mír), 2) LICRA (Mezinárodní liga proti rasismu a antisemitismu), pod silným židovským vlivem stojící bojová organizace s lóžovým požehnáním, 3) SOS-Rassismus, židovskými studenty vytvořená a francouzskými socialisty řízená organizace k podporování přistěhovalectví především z Afriky, a k ochraně těchto přistěhovalců. – LICRA a MRAP byly prostřednictvím zákona proti rasismu z 1. července 1972 vybaveny pravomocemi Velkého in-

¹⁰ Cit. podle: Gerhard Müller, *Überstaatliche Machtpolitik im XX. Jahrhundert. Hinter den Kulissen des Weltgeschehens*, 3. rozšířené vyd. Pähl 1982, str. 270 ad.

¹¹ Goldmann, cit. místo 12.

¹² Imre Ferenczi, in: *Schnapper*, cit. místo 142.

¹³ Johannes Neumann in: „Mitteilungen Humanistische Union“, č. 130/červen 1990, str. 22.

kvizitora“,¹⁴ když byly pro svou multikulturní „oblast působení“ ve **vší formě postaveny na roveň státnímu zastupitelství!** Vůdce organizace „SOS-Rassismus“ roku 1989 se ostatně jmenoval Harlem Désir, a jako syn židovské matky a černého otce dělal své organizaci nepochybně čest...¹⁵

Synové Abraháma jsou opravdu **všude**, kde je zapotřebí podpořit a urychlit evropskou multikulturu. Z nadbytku faktů si zde můžeme uvést pouze nepatrný výběr:

- Od 19. do 26. února 1990 se ve městě Bendorfu nad Rýnem pořádá konference „pro studenty teologie a sociálních směrů“. Téma? „Integrace náboženských, sociálních a politických hodnot do multikulturní společnosti.“ Jejím pořadatelem je **Stálá konference Židů, křesťanů a muslimů v Evropě** ve spolupráci s **Leo Baeck College** (London) a **Mezinárodní radou křesťanů a Židů!**¹⁶

- Frankfurt si už po několik let může dovolit vydržovat na útraty daňových poplatníků úřad „městského rady pro multikulturu“. Jeho jméno je nám povědomé: Daniel Cohn-Bendit.¹⁷

- „Mírovou cenou německého knižního obchodu“ právě poctěný (ke 13. 10. 1991) židovský literát György Konrád dal při svém „děkovném projevu“ k dobru následující: „Nacionalismus, agresivní od samého základu, je ideologií nenávisti a chorobou Evropy. Nacionalismus brání lidem Evropy stát se Evropany. Evropa zítřka je **myslitelná pouze jako multinacionálně a multikulturně jednotná konstrukce.**“¹⁸

- 23. listopadu 1991 skládal kancléřův zmocněnec, Lutz Stavenhagen, před B'nai B'rith ve Frankfurtu účty z již uskutečněných a plánovaných multikulturních výkonů „spolkové vlády“.¹⁹

¹⁴ Beat Christoph Bäschlin, *Der Islam wird uns fressen! Der islamische Ansturm auf Europa und die europäischen Komplizen dieser Invasion*, Tegna 1990, str. 62.

¹⁵ Tamtéž, 60.

¹⁶ „Paulinus“, Bistumsblatt der Diözese Trier, 11. 3. 1990, podle: „SAKA-Informationen“ (Basel) č. 15 (1990) 98.

¹⁷ „Vertrauliche Mitteilungen“ (Büdingen), 3. 9. 1991.

¹⁸ „Nation und Europa“, 12/1991, citováno podle: „Unabhängige Nachrichten“ (Bochum) čís. 1/1992, str. 4.

¹⁹ „Bulletin“ (tiskového a informačního úřadu spolkové vlády), 27. 11. 1991, str. 40: „Jak to před několika dny formuloval spolkový kancléř ve svém dopisu prezidentovi American Jewish Committee, ‚nesmí se připustit žádná tolerance vůči intoleranci, a kdo podněcuje nenávist k cizincům, nesmí si už nikdy dělat nárok na označení za dobrého německého patriota‘. – Toto kancléřovo přesvědčení musí být také pro nás směrodatné v současných diskusích o otázce, jak máme jednat s přílivem lidí, kteří opouštějí svou vlast z hospodářských důvodů a chtějí odejít do Německa. Z deseti azylantů, kteří hledají přijetí v Evropském společenství, má šest z nich za cíl Německou spolkovou republiku.“ – Rád bych zde citoval ze zmíněného kancléřova dopisu: ‚Kdo je z rasových, náboženských nebo politických důvodů ve své vlasti pronásledován, ten musí i v budoucnosti v Německu najít útočiště. Zde rozhodně k žádným škrtnům nedojde. Otcové a matky naší demokratické ústavy pohlíželi na azyl jako na svaté právo v neposlední řadě také na základě trpkých zkušeností s násilným nacistickým panstvím.‘ Již jsem se o tom zmínil a rád bych to ještě jednou připomněl... Věřím, že právě organizace jako B'nai B'rith by mohla v boji proti pravicově extremistickým myšlenkám přinést významný podíl. Připomínám zde nabídku pana Seymoura Reicha z roku 1990, přinést právě takový podíl při přípravě školních a

- Předjaří 1992: D. Cohn-Bendit, nedávno interviewovaný Susannou Nirensteinovou (!) mimo jiné prohlásil, že „lidé už konečně musí pochopit, že trvalá přeměna v multikulturní společnost je v našem světě skutečností“.²⁰

- Polovina července 1992: „Židovští a křesťanští teologové varovali při jednom svém studijním zasedání v Eisenachu před ‚rostoucím nacionalismem a nenávisť vůči cizincům‘.“²¹

- 22. září 1992: „Nový předseda Ústřední rady Židů, Ignatz Bubis, ostře odsoudil politické debaty o změně ústavního zákona o azylovém právu. Takové debaty jenom povzbuzují ‚vandaly‘ k napadání utečenců a ostatních cizinců, řekl Bubis v pondělí v Bonnu. Podobný spor o ústavní zákon není ničím jiným, než vedlejším bitevním polem, a může nakonec vyvrcholit projevy vůči samotným obětem.“²²

- Podzim 1992: Bývalý předseda PDS a izraelita Gregor Gysi v televizním pořadu Talkshow s pozoruhodným cynismem řekl, že „vzhledem k ročním 400 000 potratům v Německu si můžeme přece dovolit přinejmenším stejný počet přistěhovalců“.²³

- 9. únor 1993: Přes protesty veřejnosti a proti vůli pravoslavné církve má být v Řecku z nových občanských průkazů odstraněn dosud běžný záznam o náboženské příslušnosti. „Pro mluvčího pravoslavné církve, pana Chatzifotise, není žádným tajemstvím, kdo stojí za tímto pokusem: ‚židovská lobby‘, jejímž cílem je ‚oloupení řeckého národa o jeho identitu‘ a zavedení ‚totální nivelizace‘.“²⁴

- 16. únor 1993: Kryptohebrej Adelbert Weinstein by chtěl mít i bundeswehr multikulturní. „Je vyžadována profesionalita,“ napsal, „a to naléhavě už i v armádě. Do takových profesionálních jednotek bychom měli integrovat jako vojáky také syny mnoha tisíců Turků i cizinců všeho druhu. Rozšířená Evropa vyžaduje rovněž rozšíření branných zákonů. Kdo jí náš chléb, měl by ho také spolu s námi bránit.“²⁵

- 23. únor 1993: „Diskuse o odsouvání azylantů, kteří do Německa přicestovali ilegálně ze své vlasti přes území našich východních sousedů, dosáhla u některých politiků těchto tranzitních států podivných dimenzí. Tak např. bývalý československý ministr zahraničí Jiří Dienstbier se obává, že bude na česko-německé hranici [z německé strany] spuštěna nová ‚železná opona‘.“²⁶ Jiří Dienstbier, bývalý „disident“ a signatář Charty 77, je Žid.

- 11. březen 1993: „Za účelem vytvoření širší fronty proti projevům nenávisi vůči cizincům byl začátkem roku [v Berlíně] vytvořen tzv. ‚Kulatý stůl proti ra-

univerzitních učebních plánů a při politické osvětě obyvatelstva nových spolkových zemí. Tuto nabídku spolková vláda vděčně přivítala...“

²⁰ „SAKA-Informationen“ 17 (1992), str. 129.

²¹ „DT“ („Deutsche Tagespost“), (Würzburg) 18. 7. 1992 (KNA).

²² „DT“, 22. 9. 1992 (Reuter).

²³ „Kurier der Christlichen Mitte“, (Lippstadt), č. 12/1992.

²⁴ Gerd Höhler in: „Kölner Stadt-Anzeiger“, 9. 2. 1993.

²⁵ Adelbert Weinstein in: „DT“, 16. 2. 1993.

²⁶ Rudolf Ströbinger in: „DT“, 23. 2. 1993.

sismu'. Zúčastněny jsou především zastřešující organizace, jako židovská a řecko-pravoslavná náboženská obec. ... Grémium chce vypracovat konkrétní program proti rasismu a vyvíjet v tom smyslu širokou iniciativu.²⁷

Nicméně jeden jediný národ, a znovu židovský, stojí při plošném zavádění pan-evropské rasové mixtury pevně uzavřen stranou, protože každý začátečník v latině zná pořekadlo: „Quod licet Iovi, non licet bovi!“²⁸ což po našem volně přeloženo znamená: „Co jest dovoleno ‚urozené rase z Boží milosti‘, to ‚pohanským národům‘ (‚gojům‘) není dovoleno ani náhodou“, tzn. **zachování vlastní národní identity!**

- Za případným vydáním knihy s rasistickým titulem např. „Němci jako rasa“ by naše masmediální kamarila okamžitě viděla „nacismus“ coby ideologickou hnací sílu, a dílo by i s autorem zatratila na věčné časy... Vůči samotné multikultuře v podstatě výsměšný titul knihy „Židé jako rasa“ židovské autorky Salcie Landmannové však byl při svém třetím vydání (!!!) přijat roku 1991 novinami „Frankfurter Allgemeine Zeitung“ velice vlídně.

- Mezitím již zemřelý předseda „Ústřední rady Židů v Německu“ (tedy nikoli „německých Židů“ nebo dokonce „židovských Němců“) Heinz (Shmuel) Galinski vydal v týdeníku „Allgemeine Jüdische Wochenzeitung“ z 26. července 1990 toto, nijak zvlášť multikulturně znějící heslo: „Pro nás Židy platí: Žádné míšení!“ S tímto výrokem, který by za jiných okolností byl bezpochyby rasistický a nepřátelský vůči cizincům, není Galinski rozhodně osamocen.

- „Jestliže existuje nějaká kniha,“ podotýká k tomu abbé Henri Mouraux,²⁹ „která proklamuje převahu vznešených potomků Abrahámových a opovržení vůči synům Izmailovým, pak je to **nesprávně vykládaná Bible**. Takto nahlíženo je možné se ptát, zda si právě odtud nebere rasismus své nejhlubší kořeny. Zdá se mi, že celkem výstižně na to odpověděla nejvyšší náboženská autorita hebrejského státu, rabín Mordechai Eliyahou, 16. září 1992. Když ve své řeči přišel na téma AIDS, prohlásil tento židovský velekněz, ‚že by nežidovským osobám, směřujícím do Izraele, měl být zakázán vstup, protože jde o nečisté osoby‘, ale naopak ‚touto chorobou postižení Židé by měli být přijímáni a ošetřováni, jestliže do vstupního protokolu sami uvedou, že jsou infikováni‘. Je tedy jasné, že ‚nečistota‘ vstupujícího do Izraele *nespočívá* ve skutečnosti, že je infikován AIDS, nýbrž v jeho vlastnosti Nežida. Tady máme rasismus jako takový dokonale definován.“ K tomu jistě není třeba nic dodávat.

Jak se ani jinak nedalo očekávat, Maastrichtská smlouva svou vědomě neurčitou formulací zásad nabývání „občanství Evropské unie“ a s tím spojeného hlasovacího práva nejenže teoreticky neomezené mimoevropské přistěhovalectví a multikulturu neomezuje, nýbrž přímo **zvýhodňuje**, a není tak těžké odhadnout, že to rychle povede od politického chaosu až ke kulturně-nábožensky motivované vnitroevropské občanské válce – nejspíš mezi kdoví kolika miliony více či méně fanatických mus-

²⁷ Ute Meinel in: „DT“, 11. 3. 1993.

²⁸ Co je dovoleno Jovovi, není dovoleno volovi; pozn. překl.

²⁹ Abbé Henri Mouraux in: „Bonum Certamen“ (Nancy) č. 124/listopad-prosinec 1992, str. 6.

limů, a částečně ještě křesťanským, částečně již laicizovaným původním obyvatelstvem!

Jediný možný závěr:

Rasově promíšenou multikulturu, a tedy i o ni se opírající „Evropskou unii“ musíme z křesťanského a evropského pohledu co nejrozhodněji odmítnout.

*

3. „Evropská unie“ jako politické sloučení národů Evropy by musela vycházet ze všem společné duchovní základny, a to zcela očividně z tradiční myšlenky křesťanské říše. Naproti tomu nová maastrichtská Evropa je postavena výhradně na „hospodářském“ a „měnově-politickém“ společenství, tedy na mamonu.

Kde však jde jenom o peníze, rychle ustává přátelství, které ostatně v daném případě ještě ani pořádně nezačalo! ... A přece ani to není zdaleka hlavním důvodem, proč EU jako hospodářská a měnově politická unie představuje mrtvě narozené dítě. Na solidním duchovním základě postavené společenství Evropanů by bylo také samo od sebe fungujícím hospodářským a měnově politickým společenstvím tak, jak tomu dříve po staletí také bylo. Proti společné hospodářské a měnové politice, která by vycházela skutečně z evropských národů a sloužila jejich prospěchu, nelze tedy vůbec nic namítat, právě naopak.

Finančnictví a hospodářství jednotlivých evropských národů se však bohužel již dávno **před** uzavřením Maastrichtské dohody nenacházelo pod národní kontrolou. O to méně pak budou Evropané pány budoucí společné měny a na ní závislých národních hospodářství **po** „sloučení“, tak dlouho a systematicky zaváděném ze zákulisi cizí rukou!

V rámci této studie nemohu na jednotlivých příkladech ukázat všechno to, co jsem až do detailů doložil ve své již zmíněné knize na základě převážně židovských a filosemitských pramenů: Nejpozději někdy kolem roku 1900 již kontrola nad evropskými měnami přešla prakticky **úplně do židovských rukou**, přesněji do rukou rodiny Rothschildů a jejich většinou hebrejských pomocníků, resp. loutek... Rothschildové za tím účelem využili zřízení národních „ústředních bank“ evropskými vládami, které upadly do nenapravitelné závislosti na jejich úvěrech. Ústřední banky mají výhradní právo na zavádění měny té které země do oběhu a na libovolné určování jejího množství.

Od té doby již závisí téměř výhradně na rothschildovském klanu a jeho hebrejských souvěrcích, kdy a kde v Evropě (a ostatně i jinde ve světě) právě panuje inflace a hospodářská ochablost, nebo případně (relativní!) měnová stabilita a konjunktura. Kdo určuje a kontroluje množství obíhajících peněz, ten pak také – při nezměněném množství vyrobeného zboží a poskytovaných služeb – **jako jediný** rozhoduje o inflaci nebo deflaci! Výhradní izraelitická kontrola evropského i světového finančnictví je nejpřísněji střeženým, a současně také tím nejvýznamnějším tajemstvím novodobých dějin i současnosti, i když je možné do něj občas trochu nahlédnout.

Naprostá úslužnost a povolnost většiny předních evropských (židovských i ne-židovských) politiků **všech** stran vůči politickým a hospodářským „přáním“ Sionu a jeho neviditelného finančního monopolu, pozorovatelná nejpozději od poloviny minulého století, **vychází v neposlední řadě z jejich členství v zednářských lóžích.** Rothschildovský monopol kontroly nad evropskými měnami získá přirozeně ještě na účinnosti v okamžiku, kdy dosavadní „národní“ měny mají podle Maastrichtské dohody v několika letech ustoupit jednotné evropské měně „ECU“.³⁰

Ve své výše zmíněné knize (redakční uzávěrka v září 1993) jsem se odvážil dvou předpovědí. Přestože byl tehdy stínový box hlavně mezi „Anglií“ a „Německem“ o sídlo budoucí maastrichtské „Evropské ústřední banky“ (EÚB) ještě v plném běhu a masmédiá byla „nerozhodná“ v odhadu jeho výsledku, usoudil jsem, že EÚB bude zcela jistě ve Frankfurtu, protože je místem původu rothschildovské dynastie. ... A přesně to se o necelého čtvrt roku také stalo: Frankfurt dostal „požehnání“!

Dále jsem tvrdil, že EÚB bude mít své frankfurtské sídlo v nově postaveném mrakodrapu, tzv. „Veletržní věži“ („Messeturm“). A proč? Protože tato monstrózní stavba údajně „nejvyšší administrativní budovy Evropy“ je korunována daleko viditelnou pyramidou, tedy hlavním kabbalisticko-okultním symbolem své nadvlády a panství. A samozřejmě také proto, že nejvyšších šestnáct poschodí přímo pod pyramidou si již od jisté doby obsadila „německá“ ústřední banka „Deutsche Bundesbank“. Od ledna tohoto roku (1994) se v tisku objevují zprávy, že v debatě o nejlepším sídle pro Evropský měnový institut, který je předchůdcem Evropské ústřední banky (EÚB), se objevil také frankfurtský „Messeturm“.³¹ Tak prosím!

Nehledíc k novým možnostem hospodářské manipulace, jež si Sion otevírá pomocí nové EÚB, a které si bezohledně vykořisťování Evropané budou muset se skřípěním zubů nechat líbit, vyvstává před námi v nejbližší budoucnosti hrozba bezprostředního židovského panství nejen nad všemi národy a veškerým bohatstvím Evropy, nýbrž celého světa. Toto panství je Židům **zdánlivě** přislíbeno ve Starém zákonu a mnohonásobně potvrzeno Talmudem.

Z obrovského množství jednoznačných židovských výroků si zde uvedeme alespoň citát z knihy „Právo silnější rasy“ (!) jistého Isaaca Blumchena (1934):

„(...) S 20. stoletím nastává čas Židů: Ať to svět ví, že panujeme my. ... Převaha židovské rasy a její právo na vládnutí jsou odůvodněny prostou skutečností, že tuto vládu již vykonáváme. Poražení se sklánějí právě před touto nevyhnutelností.“³²

Nikdo nemůže vážně tvrdit, že by právě tento konečný cíl byl touhou Evropanů, sevřených do maastrichtské Evropské unie. Již jenom z toho nám vyplývá jasný závěr:

Jednotný evropský měnový monopol v cizích, jmenovitě židovských rukou, a tím také dynastií Rothschildů patřící a tento monopol jí umožňující „Evropskou unii“ musíme tedy v nejvlastnějším zájmu Evropanů co nejrozhodněji odmítnout.

³⁰ Dnes pro „změnu“ nazývané „euro“.

³¹ Günther Voss (dpa) in: „DT“, 11. 1. 1994.

³² Citováno podle antisionistického Žida (!) J. G. Burga, *Sündenböcke. Großangriffe des Zionismus auf Papst Pius XII. und auf die deutschen Regierungen*, 3. vyd. Mnichov 1980, str. 576.

4. Skutečná politická jednota Evropy by musela organicky navazovat na bývalou jednotu křesťanské říše. V Maastrichtu vyhlášená „Evropská unie“ není naproti tomu ničím jiným, než chladně dialektickým a toporným výtvorem.

Evropa, resp. její křesťanský západ, představovala po mnoho století náboženskou a kulturní jednotu. Přestože zde nikdy nebyla hospodářská, resp. politická jednota **celé** Evropy, nikdo ji ve skutečnosti **nepostrádal**. Zdánlivě oddělené panování císařů, králů i knížat středověku a hlubokého novověku v „zemích“ s téměř neustále se měnícími hranicemi však bylo ve skutečnosti jen povrchovým dělením nábožensky a kulturně **jednotného** západoevropského křesťanstva. Ještě na kostnickém koncilu (1415-1418), na němž byla obnovena jednota papežství, hrál pojem **národ** tak vedlejší roli, že tucty na něm skutečně zastoupených národností byly jednoduše rozděleny na pět „národů“, a každému přiznán jeden hlas. Tehdy ještě nebylo místo pro to, co dnes nazýváme „nacionalismem“. A stejně tak málo mohly rozštěpit Evropu rozdíly náboženské. Kromě katolického křesťanstva zde byly pouze nepatrné sekty: dočasně to byli mohamedáni ve Španělsku, a pak všude v rozptýlení žijící **Židé**.

Když se posledně jmenovaní snažili prosadit svůj prastarý, **zdánlivě** starozákonní legitimní nárok na světovládu, nezbyvalo jim jako politicky a vojensky bezmocné menšině v „diaspoře“ nic jiného, než co možná natrvalo zničit křesťanskou Evropu **podvratnými metodami**, tzn. propracovat se v nastalém chaosu co možná nepozorovaně až k finančním, hospodářským, kulturním a politickým vrcholům početných geografických zlomků Evropy, aby poté z těchto klíčových pozic mohli skrytě internacionálně spolupracovat na jejich zcela novém „složení“. Přírozeně již ne ve starém křesťanském, nýbrž tentokrát v novém, **talmudsko-kabalistickém** duchu...

Jednotlivé etapy tohoto na staletí rozvrženého „bitevního plánu“ mají nepředpoklati historikové doslova před očima. Ve svých předchozích knihách jsem shromáždil jasně doložená – a bohužel až příliš málo známá! – fakta, ze židovských a zednářských pramenů, která skvěle potvrzují následující řádky. Vzhledem k nepatrnému rozsahu této studie zde půjde pochopitelně pouze o stručný nástin.

1) **Reformace** postupně rozložila dosavadní náboženskou jednotu Evropy. V jaké míře napomohla také vytváření do té doby neznámých **politických** front, dokazuje hrozná třicetiletá válka a ještě více pak následný vestfálský mír s ujednáním o územním principu „Cuius regio, eius religio“ („Koho vláda, toho náboženství“)! Tehdy již silně narušená politická jednota nábožensky rozpolcené Evropy však ještě stačila k jednotnému (!) postupu proti tureckému nebezpečí. Bylo tedy zapotřebí dalších „opatření“ k rozbití Evropy.

2) **„Francouzská“** revoluce, která však nebyla revolucí francouzskou, nýbrž židovsko-zednářskou, znamenala konečně i průlom politický. Podařilo se nacionalisticky zfanatizovat revolucí opilé Francouze (nebyli to ovšem ani zdaleka všichni!). Prvním moderním **národním státem** byla revoluční Francouzská republika, a v jejím průběhu byl „emancipován“ také další národ, **židovský**. Tomu se tehdy otevřely

všechny cesty a všechny dveře; nejprve ve Francii, později pak i v Itálii, Německu, Anglii, Rakousku, Belgii, Holandsku, ve Skandinávii, atd. Francouzský **nacionalismus** – časem vystupňovaný až k pověstnému šovinismu – se pak již sám od sebe postaral o vzklíčení protichůdných nacionalismů i okolních evropských národů... Rychle a vůbec ne náhodou do židovských rukou upadlé noviny, tehdy ještě jediné a proto také nanejvýš vlivné „masmédium“, dělaly všechno pro to, aby evropský nacionalismus jak náleží vybičovaly. Roztříštění Evropy tedy muselo pokročit ještě výrazněji.

3) Rozkladné dílo měla dokončit **první světová válka**, která se zrodila ze zběsilého antagonismu evropských nacionalismů.

Již uprostřed této války r. 1915 se ještě mladý, ale velice talentovaný a proto již „zasvěcený“ Nahum Goldmann nerozpakoval zcela otevřeně potvrdit naši interpretaci evropských událostí z novější doby. „Ordo ab Chao – Řád z chaosu“, tak zní stěžejní zednářská zásada.³³ Navzdory lakování na růžovo a tvrzení o neškodnosti tohoto výroku je zde samozřejmě míněno vytvoření **židovského** „nového světového řádu“ na půdě násilného, „revolučně“ instalovaného chaosu, tzn. cíleného zničení nábožensko-politické jednoty Evropy! A z úst korunního svědka to uprostřed do té doby nejničivější války dějin znělo takto:

„Shrňme si tedy smysl a historické poslání naší doby: Její úlohou je nově uspořádat kulturní lidstvo a nahradit stávající společenský systém novým. - - - Každé přebudování a také nové uspořádání pozůstává v podstatě z dvojího: Ze zničení starého řádu, a z vybudování nového.“ – Zde tedy máme, jak jsem již výše uvedl, jedním rázem přeměnu starého řádu v nepořádek, v **chaos**: „Nejprve musí být odstraněny hraniční sloupy, pořádková omezení a předpisy společenského chování současného systému. A teprve potom nastane druhý krok, nové uspořádání těchto elementů. První úloha naší doby tedy spočívá ve **zničení**: Celé společenské rozvrstvení a uspořádání starého systému musí být odstraněno, a všichni lidé musí být vytrženi ze svého dědičného prostředí. Žádná tradice nadále nesmí být považována za svatou; stáří bude platit jen za známku nemoci, a naše heslo zní: Co bylo, musí zmizet.“

Tak odzbrojující otevřenost můžeme od představitele Sionu sotva kdy **veřejně** slyšet, snad ještě tak s výjimkou sionistického vůdce Elijahu Ben-Zion Sadinského. Ten se jen několik let po předběžném skončení ničivého díla I. světové války nijak neostýchal roku 1921 prohlásit:

„Bouře, která způsobí zhroucení světa, vyčistí neodolatelnou silou půdu od všech jedovatých pozůstatků, které zabraňují dalšímu vývoji, a připraví ji pro vzrůst nového.“³⁴

Vraťme se však ještě na chvíli ke Goldmannovu textu:

„Silami, které nám tuto negativní úlohu vykonají, jsou na hospodářsko-sociálním poli kapitalismus, a v oblasti politicko-duchovní demokracie. Co

³³ Srv. např. Jules Boucher, *La symbolique maçonnique*, 2. vyd. Paříž 1953, str. 341.

³⁴ Elijahu Ben-Zion Sadinsky, *Die nationale Sozietät. Beitrag zur Lösung der Judenfrage im Zusammenhang mit dem allgemeinen nationalen Problem*, Heidelberg 1921, str. 79.

všechno už k tomu účelu vykonaly, víme všichni [!], ale víme také, že jejich dílo není dosud zcela dokonáno. Stále ještě musí kapitalismus bojovat proti různým formám tradičního hospodářství, a demokracie neustále svádí zuřivý boj se všemi silami reakce. Naproti tomu je dovršeno dílo militaristického ducha.“

Německým horníkům a kovodělníkům, kteří se stali obětí permanentního kapitalistického kumulačního procesu, francouzským a obecně i všem evropským sedlákům, jimž velkokapitál odebral existenční základnu a na jejím místě zbudoval zemědělské velkofabriky, stejně jako bezpočtu dalších obětí boje „proti formám starého, tradičního hospodářství“, těm všem by musela tato slova, napsaná již v roce 1915, znít jako rouhavý výsměch. Ale to nejlepší ještě přijde:

„Teprve potom však před námi vyvstane větší a těžší úkol: **výstavba nového pořádku**. Jednotliví členové, kteří byli vytrženi ze svého starého zakořenění a rozvrstvení ve společnosti, jemuž se podřizovali, a nyní propadli anarchii, musí být uzavřeni do nových forem a kategorií. Pro vyřešení naší úlohy byli nejprve všichni vyhlášeni za sobě rovné [!], ale nyní musí být lidstvo znovu rozděleno a diferencováno, slovem musí zde být zřízen pyramidální hierarchický systém... Také tuto úlohu se kapitalismus pokouší řešit; víme dobře, s jakým neúspěchem. Rovněž tato druhá úloha se dá vyřešit jenom pomocí militaristického ducha a jeho principu vůdcovství a podřízenosti. Ten nastolí vládu pravého aristokratického principu: Vládnout má ten, kdo vládnout umí. [!] Nikoli původ a jméno, nejen majetek a moc rozhodují, nýbrž talent k vládnutí...“

Těmi, kteří podle Goldmannem ještě nevysloveného, ale Coudenhove-Kalergim již jasně řečeného názoru tento „talent“ mají, jsou – přirozeně čistě náhodou – zrovna ti, kteří jsou právě na svůj „původ a jméno“ nezřízeně domýšliví a jsou současně – opět čistě náhodou – „velkokapitalisty a vysokými finančníky“ a disponují „majetkem i mocí“.

„Jakmile se toto obojí vykoná, tj. starý systém bude v troskách [!] a na jeho místě povstane nový řád, pak zbývá udělat ještě třetí věc, bez níž by celé dílo zůstalo nedokončené: Bude nezbytně nutné vytvořit **novou společnost v podobě jednotného, uzavřeného organismu**. - - - Dnes již všichni víme, že tato úloha bude tou největší a nejvýznamnější, a nazýváme ji **řešením sociální otázky**. - - - Všechny plány, návrhy a hnutí, které sociální otázku chtějí řešit, se pohybují v tom směru. Družstevnictví, socialismus, všechno k tomuto cíli směřuje, ale pouze idea společenského organismu může přinést řešení sociální otázky, a to zase znamená, že východisko může dodat jenom duch militarismu.“³⁵

Tím máme prokázán „duch militarismu“ jako „duch socialismu“, resp. komunismu. Ostatně jsme slyšeli sionistického vůdce Alfreda Nossiga již roku 1922 velebit

³⁵ Goldmann, cit. místo 37-40; všechna zvýraznění jsou v originálním textu!

tento duch jako **identický (!) s duchem mosaismu.**³⁶ První prototyp Goldmannem roku 1915 pro Evropu a svět předkládaného „organismu“ komunisticko-mosaického typu pak jen o necelé dva roky spatřil světlo světa v Rusku: Monstrózní hanebnost, která nám dobře ukazuje budoucnost maastrichtské Evropy, **zrozené z téhož ducha a jen jím samým vytvořené**, jež z nás všech udělá pouhou uniformní základnu pyramidy, na jejímž vrcholu již dávno stojí „aristokracie“, která umí vládnout, a už nyní nám to dává zřetelně pocítit...

I to málo, co jsme zde ukázali, musí stačit k pochopení osudného rozdílu mezi **skutečně organickou jednotou Evropy**, jak ji známe z její staleté historie, a mezi pseudoorganickou „Evropskou unií“, obývanou „multikulturně“ jednotným lidstvem, tedy **bezprávnými poddanými Sionu**.

Na tomto místě nezbyvá nic jiného, než stručné konstatování:

Takovou „Evropskou unií“, uměle „zrekonstruovanou“ v mosaicko-talmudském duchu z troskek křesťanského Západu, tedy musíme z křesťanského a evropského pohledu co nejrozhodněji odmítnout.

*

5. „Evropská unie“ by mohla všestranně zahrnout i východoevropské národy, musela by však být ukončenou a uzavřenou konstrukcí. Podle příslušných tajných plánů má však být pouhou mezistanicí na cestě k tyranskému jednosvětovému státu.

„Vedoucí“ (ve skutečnosti však Sionem a jeho lóžemi **vedení**) přimluví Evropské unie v politice, hospodářství a církvích říkají jen poněkud skrytěji to, co organizace „Paneuropa-Union“ už mezitím říká otevřeně: Maastrichtská Evropa je jenom **přestupní stanicí!** Konečným cílem je totiž „One World“, rozumí se myšleno politicky! Jak by se jinak naplnilo proroctví Starého zákona (v talmudském výkladu!), podle něhož budou putovat „**všechny** národy“ k hoře Sion, aby odtamtud přijaly „nařízení Páně“?

³⁶ Srv. Alfred Nossig, *Integrales Judentum*, Wien-Berlin-New York 1922, str. 79: „Také v oblasti celosvětové působnosti Židů se ve stále větší míře uskutečňuje syntéza mezi mosaismem a socialismem. Světová veřejnost dříve znala jenom jednu kategorii židovských socialistů. Byli jí ti Židé, kteří přetřali všechny své svazky se židovstvím. Ale i sami tito asimilovaní socialisté, stojící pod vlivem představitelů mosaického svazku, budou stále více rozpoznávat nerozlučitelné sepětí se svým starým kmenem a jeho prastarým učením. My chápeme jejich historickou úlohu možná snadněji, než oni sami. Dnes se proti židovským socialistům všeobecně ozývají výtky, že jsou ve vládách socialistických států zastoupeni zcela neúměrně ke svému procentnímu podílu na obyvatelstvu. Jistěže tento poměr může být tu a tam neúměrný, srovná-li někdo počet obyvatel toho kterého státu s procentním podílem jeho Židů, ale je správnější, když se vezme v úvahu spojitost Židovstva se socialismem. - - - Nesmí se také přehlížet, že Židé patřili k otcům a průkopníkům socialismu, a že již jejich předkové bojovali za tyto ideály. Když jsou nyní Židé na vedoucích postech, je tomu tak proto, že máme už daný předobraz z mesiánských časů, kdy podle slov proroka Zachariáše deset mužů z různých zemí uchopí židovského muže za cíp jeho pláště a řekne: ‚Chceme jít s tebou!‘ Tedy ne podle počtu máme měřit židovské socialisty, nýbrž podle jejich ceny, jejich předurčení a zásluh.“

V německé sekci Panevropské unie se již po léta nijak netají s prastarým plánem na podrobení nejdříve Evropy, a pak celého světa „urozené rase z Boží milosti“ – jakkoli i tam zaznívá plná pravda jen postupně. Ve svém zevrubném vyličení života a díla hraběte Coudenhove-Kalergiho psal v roce 1989 Martin Posselt v časopisu „Paneuropa Deutschland“ o plánech pořadatelů světa během II. světové války:

„Pro svět zítřka navrhl tento veliký Panevropan třístupňový postup: 1) Univerzální, ale nepolitické společenství národů, obepínající celý svět a pověřené hospodářskými, vědeckými, zdravotnickými, morálními a technickými úkoly. Toto společenství by mělo pokračovat v úspěšné nepolitické činnosti předválečné Společnosti národů. 2) Atlantická unie, organizovaná jako systém politické, ekonomické, vojenské a monetární kooperace mezi reformovanou Panamerikou, reorganizovaným britským Commonwealthem a zorganizovanou Panevropou jako strážce mezinárodního míru a západní civilizace. 3) Spojené státy evropské, které by změnily kontinent s jeho koloniemi v jednotný spolkový stát, zřízený podle demokratického vzoru Švýcarska. Tato mnohoetážová budova by výrazně čněla nejen nad jednorozměrnými koncepty světově federalistického ražení. Takováto víceetážová konstrukce výrazně předčí nejen monomanií nacistů, ale i jednorozměrné koncepty světových federalistů.“³⁷

Vyčnívá však i nade vším, co ze sebe tento vysokostupňový zednář kdy vydal v oboru organizování světa. Jeho koncepce byla totiž pouze modifikovaným taktickým meziřešením, spíše pokusem „sloučit jen slučitelné, neslučitelné neutralizovat oddělením, ničivé [Sovětský svaz] omezit [západní] převahou“, jak zcela výstižně poznamenal Posselt. Aby zdánlivě neslučitelné bylo přece jen slučitelné, a ničivé už najednou nebylo ničivým, o to se postaral Sion v roce 1989 zinscenováním „pádu zdi“, a následkem toho se nyní neprovádějí zastaralé, nýbrž novější plány lóžemi řízeného hraběte Coudenhove-Kalergiho, které ovšem s těmi staršími z dob zakládání jeho Panevropy v tom hlavním souhlasí:³⁸ Tedy **Evropský superstát jako taktický předstupeň, jako jádro všezahrnujícího státu světového!**

Pro zasvěcené redaktory německého tiskového orgánu Panevropy to přirozeně nebylo vůbec lehké, aby svému publiku po „pádu zdi“ přiblížili staronový cíl **světového státu**. Pánové si poradili šikovným trikem. Publikovali – bez nějakého viditelného aktuálního zřetele – článek s výrazným titulkem „Proti světovému státu“. Neslané a nemastné odmítnutí, které proti světovému státu v článku zaznělo, mělo ovšem jeden jediný cíl: Vyvolat tak žádoucí „diskusi“ a v jejím rámci pustit vydatně ke slovu také „druhou stranu“, tj. zastánce světového státu; nyní ovšem, rozumí se, už bez počáteční „kritiky“. A tak v druhém čtvrtletí 1991 sáhl po peru Stephan Baier a napsal zmíněný článek „Proti světovému státu“ na jedné ze zadních stran časopisu,³⁹ aby už ve čtvrtém čtvrtletí téhož roku vyšel příspěvek Richarda Beiderbecka⁴⁰ s titulkem „Za světový stát“ – tentokrát již v přední části téhož časopisu. ...

³⁷ Martin Posselt in: „Paneuropa Deutschland“, sešit 2 (2. čtvrtletí) 1989, str. 45.

³⁸ Z čehož lze právem usuzovat, že byl již před desetiletími informován o budoucím odstranění „železné opony“...

³⁹ „Paneuropa Deutschland“, sešit 2 (2. čtvrtletí) 1991, 47 ad.

⁴⁰ „Paneuropa Deutschland!“, sešit 4 (4. čtvrtletí) 1991, 21 ad.

Stejně tak se rozumí samo sebou, že druhý článek uváděl na podporu svého stanoviska *podstatně fundovanější* argumenty; však také náš autor mohl sáhodlouze citovat z prací zakladatelů své organizace; tentokrát už jednoznačně z jejich výroků posledního desetiletí. Nerad bych zde čtenáře připravil o nejdůležitější pasáže Beiderbeckova článku, protože umožňují skvělý náhled pod panevropskou pokličku jednosvětového kotle, pohled, jaký nebyl mase obyvatelstva ze strany Sionu a lóží až dosud z „dobrých“ důvodů umožněn:

„Nemáme snad brát vážně slova zakladatele panevropského hnutí [Coudenhove-Kalergiho], která v téže knize (‘Od velké války k věčnému míru‘ [‘Vom ewigen Krieg zum großen Frieden’, 1956] stojí jenom o několik stránek dále? ‚Pouze světová vláda může zajistit na trvalo mír. Tato vláda musí být federalistická: musí být jakousi vrcholovou organizací velké federace Země. ... Její působení se musí omezovat pouze na zajišťování míru, jinak se lidstvo ocitne před hrozbou totalitní světové diktatury... Nikdy dříve nestačily proběhnout zkoušky předpokladů pro světovou vládu; svět však může náhle stát před situací, která uskutečnění takového mírového spolku umožní.‘ Myslím si, že ta situace nyní nastala. ... Společnost národů se narodila jako mrtvé dítě. Na základě tohoto faktu hledal Coudenhove-Kalergi cestu, jak přece jen vytvořit nějaký životaschopný celosvětový mírový pořádek. Jeho stěžejní myšlenkou při tom bylo rozdělit svět na několik velkých regionů, a ty teprve až potom mírovou cestou sjednotit. Kdyby se věc podařila, znamenalo by to v praxi, že by se nakonec pět světových regionů sešlo pod společnou střechou. Namísto světové anarchie by měla nastoupit světová organizace. - - - Mnoho lidí tehdy snilo o takovém světovém státu. Ale Coudenhove-Kalergi byl více než ostatní také realista, který věděl, že politika je uměním možného... Nešlo prostě sjednotit všechny státy světa do jediného. Proto musely být do plánu **vsunuty mezystupně** Panevropy, případně Panameriky, východní Asie, a podobně. Coudenhove-Kalergi začal pracovat na sjednocení svého regionu, Evropy, právě vytvořením panevropského hnutí. - - - Dosažení tohoto mezicíle, sjednocení našeho regionu, máme už bezmála na dosah ruky, a konečný cíl, vytvoření světového státu, nesmí být nikdy puštěn ze zřetele. ‚Vidina větší Evropy od Vladivostoku po San Francisco je odkazem starého panevropského hnutí mladým generacím,‘ napsal Coudenhove-Kalergi roku 1964 (‘Znovusjednocení Evropy‘ [‘Die Wiedervereinigung Europas‘]). – Jakmile budou **ve třetím světě etablována lidská práva a demokratické svobody**, bude následujícím krokem postupné přivádění a připojování národů třetího světa jakožto rovnocenných a rovnoprávných partnerů ke ‚skutečné Panevropě‘, takže **se z Pan-evropy stane světové společenství**.“⁴¹

Politicko-hospodářská **regionalizace**, tj. rozdělení světa do několika velkoregionů, koncipovaných jako superstáty, byla skutečně tou nejméně podezřelou metodou k připravení jediné světové vlády. A je dodnes, protože např. průměrný **evropský** občan maastrichtské Panevropy ji ani v roce 1994 neprohlédl jako bezprostřední

⁴¹ Tamtéž.

mezistupeň k „One World“. Jeden ze samozvaných organizátorů světa ve Washingtonu roku 1944, Clarence Berdahl, soustředoval už tenkrát své úvahy na to, která strategie je nejvhodnější, aby světový stát byl etablován co možná nepozorovaně a tedy také s co nejmenším rizikem případného odporu. Pro již mezitím s úspěchem (?) napálené a podvedené masy by mohlo být zajímavé podívat se ve světle tehdejších Berdahlových návodů na půlstoletou historii panevropské politiky. V pozadí za oficiálně propagovaným „evropským sjednocením“ stojí Sionem a jeho demokraticky zvolenými dvorními šašky sice ještě nevyslovený, ale jasný a jediný cíl – One World –, k jehož stavbě má zřízení regionu „Evropa“ dodat důležitý stavební kámen.

Berdahl se tehdy roku 1944 přimlouval za to, co se pak také skutečně stalo: Za „uchování“ systému „Společnosti národů“, byť i pod novým názvem „Spojené národy“. Proč to? Protože

„obecné principy, na nichž je tato organizace založena, jsou pro soubor národů zcela jasně snáze akceptovatelné, nežli alternativní principy nebo návrhy, ať už jde o Spolkovou unii pana Streita, nebo o Světový stát pana Nicholase Domanse či nějaký jiný plán, který v podstatě jde nad systém Společnosti národů s její obecnou povahou a plnými mocemi. Ohledně internacionální organizace zde neprezentují jen nějakou svoji osobní libůstku; potěšilo by mne, kdybych viděl skutečně mocný světový stát, a nijak zvlášť bych při tom nemudroval nad otázkou suverenity USA. Ale mnohem raději bych viděl alespoň nějaký krok na cestě k mezinárodnímu pořádku, než vůbec nic. Nemohu najít žádný náznak toho, že by nějaký významný národ, a tím méně náš vlastní přišel s něčím, co by se drasticky lišilo od Společnosti národů, a neshledávám žádný prospěch v nátlaku k něčemu, co je momentálně nedosažitelné“.⁴²

Naprostě jasná slova, která také nikdy nebyla určena pro širokou veřejnost, nýbrž padla v úzkém rámci „vědeckého“ sympozia! Poslechněme si ještě chvíli toho zednářského politologa:

„V jistém smyslu je slabost Společnosti národů její silou, protože národy, které se obávají o svou suverenitu; jsou spíše nakloněny přistoupit k takové slabé organizaci, než k silné a autoritativní Unii.“ Berdahl, stejně jako jeho příkazci, tedy už roku 1944 věděl, - - - že „národy světa ještě nejsou připraveny akceptovat drasticky uspěchaný systém světové jednoty“. – Odtud pak jeho rada Sionu a spol.: „Nějaké změny by měly a musí být, o tom nepochybují; avšak podle mého názoru by se těchto změn mohlo mnohem snáze dosáhnout pomocí procesu nepřetržitého a poměrně nepozorovatelného evolučního etablování institucí a praktik. Historie Společnosti národů ukazuje dostatečně přesvědčivě působení a vliv evolučního procesu v minulosti, a nevidím žádný důvod k domněnce, že by tomu nemělo být také v poválečné budoucnosti; snad jenom v poněkud urychleném tempu.“⁴³ – A ještě do třetice náš zednář: „Na každý pád jsem však ohledně světové organizace i ostatních záležitostí spíše pro zásadu evolučního, než revolučního postupu. Jsem přesvěd-

⁴² Clarence Berdahl in: *Schnapper*, cit. místo 33.

⁴³ Tamtéž, 35 a dále.

čen, že pokroku v našich plánech dosáhneme spolehlivěji, budeme-li postupovat pomaleji a opatrněji na základě solidních zkušeností z minulosti, a budeme-li stavět i nadále na těch institucích, které nám zkušenosti minula odkazují.⁴⁴

„Regionalizace“ světa je tedy oním, Berdahlem tak naléhavě doporučovaným evolučním procesem, pro který se pak nakonec Sion rozhodl. Jeden z nejznámějších sionistů v užším slova smyslu, první prezident Izraele David Ben Gurion, se nejpozději v roce 1962 prokázal také jako sionista ve smyslu univerzálním, když ve svém nechvalně známém interview pro americko-židovský časopis „Look“ vyslovil stejně proslulé „proroctví“, které tak kategoricky mohl formulovat jenom člověk, dobře zasvěcený do nejtajnějších plánů:

„Nebudou už žádné války. - - - V Jeruzalémě postaví Spojené národy [míněny skutečně **spojené národy**] chrám proroků, aby sloužil světové alianci všech národů. Rovněž tam bude sídlo nejvyššího soudu celého lidstva, před nímž budou rozhodovány všechny spory sjednocených kontinentů.“⁴⁵

Citoval jsem zde pouze ty věty, z nich jasně vysvítá Ben Gurionova informovanost o plánované regionalizaci: Mluvil tehdy nejen o „spojených národech“, nýbrž také o „světové alianci kontinentů“, respektive o „spojených kontinentech“! **Pan-evropa** jako politicko-hospodářský soubor **celého evropského kontinentu** do tohoto rámce dokonale zapadá.

Dnes se nám **ještě neříká**, že Panevropa se přežije přesně tím okamžikem, kdy bude šťastně uskutečněna. Blouzní se nám sice cosi o jednom světě, v němž žijeme, ale nic bližšího a konkrétnějšího se **nesmíme dozvědět**, protože by to mohlo na poslední chvíli překazit tak dlouho a tak pečlivě sprádané plány Sionu. Proto se o této věci **zatím** ještě mluví jen opatrně a zlehounka. Přesto však my, novopečení Panevropané, víme, co nám **budou říkat** už zítra: Naprosto **přesný opak** toho, co se nám říká nyní. Dnes je údajně pouze politicky sjednocená maastrichtská Evropa oprávněná a schopná uskutečnit obecný „požadavek budoucnosti“. Ale již zítra se náhle ukáže, že maastrichtská Evropa najednou vůbec není schopna řešit své problémy, a proto **musí být podřízena světové vládě!** Víme to i proto, že všechny „argumenty“ proti suverénní Evropě a pro jednotnou světovou vládu, které nám budou zítra servírovány, měli už „předevčírem“, roku 1944, připraveny čiperní organizátoři světa. Zde tedy jsou:

1) „V průběhu posledních tří století byla jedním ze stěžejních principů politické vědy a praxe zásada, že záležitosti jedné země byly spravovány a řízeny vlastní vládou suverénního státu. Ačkoliv se toto stanovisko s ohledem na tzv. národnostní menšiny postupně oslabovalo, musí být z univerzálních a regionálních důvodů tato zásada zcela opuštěna.“⁴⁶ – To znamená, že „princip nevměšování do vnitřních záležitostí“ Evropy naprosto nepřipadá v úvahu! Přesně tak, jako se již dnes bruselská komise Evropského společenství z „regionálních důvodů“ masivně vměšuje do ná-

⁴⁴ Tamtéž, 43.

⁴⁵ Cit. podle: „Vertrauliche Mitteilungen“, 5. 2. 1991.

⁴⁶ Arnold Brecht in: *Schnapper*, cit. místo 16.

rodních záležitostí evropských zemí, resp. států (Maastrichtskou dohodou už prakticky zrušených), bude se stejně tak zítra jeruzalémská světová vláda vměšovat z „univerzálních důvodů“ do všech evropských záležitostí, **aniž by z toho komukoli skládala účty.**

2) „Oprávnění jednotlivých evropských států k uzavírání smluv bude muset být omezeno na žádoucí míru, vyplývající z jejich členství v nějaké světové organizaci, jakmile se obecná bezpečnost a blahobyt stanou skutečností.“⁴⁷ – Již samotná Maastrichtská dohoda omezuje v poměrně značném rozsahu právo evropských „členských“ států uzavírat takové smlouvy (článek J), ale zřejmě ještě ani zdaleka ne natolik, aby to dovolovalo příchod **celosvětového** „obecného blahobytu a bezpečnosti“. O tyto věci se už nejlépe postará samotná světová vláda, po jejíž instalaci se jakékoli smlouvy mezi bývalými státy stanou zbytečnými...

3) „Důvody, pro něž jsou nezbytné kontinentální nebo takřka kontinentální organizace, bychom mohli rozdělit v podstatě do čtyř oddílů: Technologický, hospodářský, humanitární a bezpečnostní. Všechny tyto důvody jsou přirozeně ve své podstatě politického charakteru. Jistěže se dotýčným problémům nemusí předcházet výhradně prostřednictvím kontinentální organizace; naopak v mnohém ohledu přímo volají po nadkontinentálních (celosvětových) nástrojích...“⁴⁸ – O něčem takovém sice v současné době není ještě příliš slyšet, ale hned zítra budou **právě tyto** „problémy“ (k jejichž řešení je **dnes** maastrichtská Evropa údajně tak nezbytná!) prezentovány jako **řešitelné výhradně v rámci celosvětového státu**. V první řadě bude nepochybně předkládán „problém životního prostředí“, a dále velmi pravděpodobně stále ještě použitelný „problém ohrožení světového míru jadernými zbraněmi“. – Dokud tyto „problémy“ ještě nebyly k dispozici, byly už tehdy v roce 1944 po ruce jiné, které šlo stejně tak dobře nastrčit veřejnosti:

„Přesto však jsou zde problémy, k jejichž zvládnutí nejsou kontinentální organizace právě těmi odpovídajícími tělesy, a jichž by se měla bezprostředně chopit světová organizace, například vystavování identifikačních dokladů osobám bez národnosti, otázka židovského stěhování z regionu do regionu, konflikty mezi jednotlivými regiony, a pod. Celosvětová organizace bude přirozeně svou pozornost soustřeďovat především na takové problémy, které mají jasně rozpoznatelný charakter globálního významu a důležitosti.“⁴⁹

Že „židovské stěhování“ bylo už tehdy v kruzích světových organizátorů problémem „jasně rozpoznatelného charakteru globálního významu a důležitosti“, nijak zvlášť neudivuje, protože se jednalo o cestování právě budoucích držitelů světového panství! A jak se to vůbec stane, že budou na svět přicházet „osoby bez národnosti“ (!!!), o tom nás mohou z vůle Sionu poučit plody amorfního multikulturního smísení, na jejichž masovou produkci se v Evropě a USA nelituje doslova žádné námahy a prostředků. – Věru, problémy „jasně globálního významu a důležitosti“ nám Evropanům už dnes přerůstají doslova přes hlavu!

⁴⁷ Jan Hostie, tamtéž 82.

⁴⁸ Arnold Brecht, tamtéž 14.

⁴⁹ Tamtéž, 23.

4) „Politické, hospodářské a strategické zájmy nemohou být rozděleny na regiony, stejně jako je nedělitelný samotný mír. ... Zkušenost nám ukazuje, že regionální sjednocení bez možnosti uchýlení se v případě potřeby k silné univerzální kontrole by znamenalo závažné nebezpečí pro internacionální vztahy a jen nepatrnou vyhlídku na obecnou bezpečnost.“⁵⁰ – Opravdu? A to i navzdory „Mezinárodní konferenci pro bezpečnost a spolupráci v Evropě“ a její „Pařížské chartě pro novou Evropu“? Ale jistě, copak to nevidíme velmi dobře třeba v Jugoslávii?! Kde dnes pouze zasvěcenci jako Otto von Habsburg volají po důrazném zásahu „silné Evropy“, budou ti samí nebo jiní pánové zítřejší Evropy bědovat nad její slabostí a požadovat zásah OSN – konečně, i to se už dnes děje!

5) „Kromě toho není vůbec samozřejmostí, aby většina obyvatel nějaké části globusu považovala toto území za své vlastnictví nebo disponovala jeho surovinami a přírodními krásami, protože otázka jeho udržování, resp. ničení, bude už co nejdříve oprávněným zájmem celého lidstva.“⁵¹ – Takže už třeba takové heslo „Němcko Němcům!“ je neonacistické. Ale ani samotné motto „Evropa Evropanům“ již v roce 1944 nenacházelo milosti v očích washingtonských architektů jednoho světa. Pouze „Palestina Židům!“ se smělo tehdy – stejně jako dnes! – volat bez obav před trestem! Ať už je tomu jakkoli: Troškařit se zde nesmí, a má-li celému světu přispět nádhera sjednocené Evropy s jejími surovinami, nemůže to přirozeně zajistit bruselská komise ES (která v tomto ohledu – nepřihlížíme-li k jejím židovským expertům – musí být považována za „stranickou“), nýbrž pouze a jedině nestranná světová vláda.

6) „Ani ve svém souhrnu by Evropa (Panevropa bez Ruska) nedosáhla svého cíle, tj. stát se soběstačnou hospodářskou jednotkou. Nadále by totiž musela kolem 46 % svých surovinových potřeb dovážet, a vyvážet asi 36 % své produkce. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že stupeň hospodářské závislosti jednotlivých národů a zvláště národnostních skupin v Evropě i na jiných kontinentech je ještě větší, a ukazuje tím důrazněji směrem k potřebě světové hospodářské organizace.“⁵² Je jasné, že sionističtí pořadatelé světa mají ještě větší starost o jistý hospodářský prospěch Evropy, než samotní Evropané, kteří ještě stále vůbec netuší, jak je zvýšení jejich materiálního blahobytu **momentálně** velice prospěšné politice přerozdělování izraelské světové vlády... Snad díky své původní vídeňské domovině k nám Evropanům viditelně blahosklonný izraelita Adolph Drucker však byl už roku 1944 v tomto ohledu zcela rezolutní: „Hospodářská analýza a kritika, potvrzená výsledky mezinárodního práva, vede k závěru, že žádná regionálně omezená dohoda příslušných států nemůže zajistit obchodní a bezpečnostní jistoty, pokud není součástí širší, ba celosvětové hospodářské organizace.“⁵³ – Tato věta živě upomíná na nejnovější jednání o „mezinárodní dohodě o clu a obchodech (GATT)“, která měla například evropským zemědělcům přinést neocenitelné výhody, a jež pak v důsledku znamenala pro tak mnohé z nich konec pro nemožnost udržení rentability zeměděl-

⁵⁰ Sarah Wambaughová, tamtéž 50 a dále.

⁵¹ Jan Hostie, tamtéž 69.

⁵² Adolph Drucker, tamtéž 110.

⁵³ Tamtéž, 112.

ské činnosti... Ne, právě evropským zemědělstvím s jeho slibovanými výhodami se nedá – tentokrát zcela výjimečně! – argumentovat, protože v důsledku celosvětové hospodářské a obchodní organizace už prakticky nebude vůbec existovat!

7) „Regionální seskupení zcela jistě ztroskotají, nebudou-li začleněna do nějaké univerzální organizace. Aby taková seskupení byla úspěšná, musí být propojena (a také podřízena) v celosvětovém internacionálním systému, což poslouží politické bezpečnosti a hospodářskému blahobytu.“⁵⁴ – Tohle sice už dávno také není žádný argument, ale právě proto nám může posloužit k získání jasné představy, jak stupidním opakováním pořád toho samého se vlastně dělají kampaně, jejichž pomocí se nám Evropanům bude už zítra světová vláda předkládat stravitelnější.

Ne, ještě se nám neříká syrová pravda, ale co již dnes hlásná trouba Sionu, „vědoucí“ Otto von Habsburg, dává k úvaze slovy: „... různé regionální dohody ve Střední a Východní Evropě... už ve stále se smršťujícím světě neodpovídají požadavkům doby“,⁵⁵ bude možná již zítra formulováno takto: „Kontinentální region Panevropa už ve stále se smršťujícím světě neodpovídá požadavkům doby!“

Z toho všeho samo sebou vyplývá:

Světový stát i světovou vládu vůbec, ale hlavně světovládu „ze Sionu“ (a tím také maastrichtskou „Evropskou unii“ jako její předstupeň) tedy musíme z křesťanského a evropského pohledu co nejrozhodněji odmítnout.

* * *

⁵⁴ Josef Hanc, tamtéž 128.

⁵⁵ Otto von Habsburg in: *DT*, 15. 11. 1990.